

Magnus Carlsson
Under broarna

Njewd Publishing

Prolog

Maj 2013

I efterhand kommer den ljusa försommarkvällen i slutet av maj att betraktas som den mörkaste på länge. Jonas Grindö korkar med spänd förväntan upp en flaska rödvin. Det smakar strävt, men fylligt, och lägger sig som en hinna på tungan. Han släpper notbladen, ska inte titta på dem fler gånger idag. Om en vecka är det premiär för sommarturnén med några av landets största artister och tillsammans med en stor orkester ska de avverka hela Sverige på några månader. På måndag åker han ner till Blekinge för att repetera på plats inför premiären.

Jonas och sambon Peter har bestämt sig för att ha denna kväll för sig själva. Det senaste året har de gått om varandra. När Peter kommit hem från sin egna klädbutik har Jonas begett sig till Göta Lejon där han spelat en av huvudrollerna i en musikal. Inget bra schema för ett samboliv. Det dåliga samvetet över att inte räcka till gnager i honom. Därför måste kvällen bli perfekt. Något annat vore ett misslyckande.

Han förbereder kvällens kulinariska maträtt, Peters favorit, en simpel tacopaj. Knådar ihop degen och trycker sedan ut den i formen. Sjunger några toner på en sång som ingår i sommarshowen tills han kommer på att han inte ska ägna mer tid åt jobbet denna kväll. Fäller istället upp sin MacBook Air och sätter på "It's not unusual" och sjunger med. När pajen förgräddas bryner han köttfärsen och kryddar extra med chilipeppar. Peter älskar stark mat. Han tar ut pajdegen och lägger i köttfärsen, brer på crème fraiche, lägger på uppskurna tomater och kröner verket

med riven ost. Sätter in den i ugnen igen och skålar med sig själv. Sneglar på klockan och inser att Peter kommer snart. Läger en vit duk på soffbordet, dukar fram tallrikar, bestick och två stora vinglas. Typiskt att det nya matbordet inte blivit levererat. Det gamla gick sönder och Jonas hittade ett robust bord i ek i en designbutik i Vasastan. Det kommer att bli kronan på verket i det nyrenoverade köket. Istället för slitna träluckor och smutsgrå vitvaror pryds nu köket av rödlackerade luckor, ny diskmaskin och en gedigen diskbänk i marmor. Köksön med spishäll är Jonas favorit, även om han egentligen inte är så bra på att laga mat. Två barstolar, som står vid köksöns långsida, är pricken över i:et.

Jonas dricker en till vinklunk i all hast. Placerar ut tända ljus överallt i lägenheten. Klipper upp tidningspappret runt de röda rosorna han köpte på vägen hem och placerar dem i en vas på bordet. Plockar av blad och strör dem över duken. Det är så klichéartat men han kan inte låta bli. Går in i badrummet, drar av sig t-shirten och skvalpar sig under armarna och i ansiktet. Trimmar skäggstubben, kammar ut det axellånga, blonda håret, sätter sedan upp det i en tofs och sprejar varsamt för att hålla det på plats. Till sist sprutar han parfym på halsen och gnider in några droppar på handlederna. Tar på sig en svart skjorta och tittar med förförisk blick i spegeln. Han kan nog få sambon på fall ikväll.

Pajen har blivit bränd precis i mitten men han skrapar bort det, klickar på lite av crème fraichen och pyntar med en basilikakvist. Viker linnenervetterna som han ärvt från morföräldrarna, där deras bröllopsdagsdatum står insytt. Det finns så många frågor han skulle ha ställt till dem om de fortfarande levte. De uppmuntrade alltid honom till att bli den han är idag. Stoltheten lyste i deras ögon när han sjöng solo i barnkören på konserterna i Lidingö kyrka eller när han kom in på Musikhögskolan. Det var så stort för dem. Mormor fick aldrig uppleva det stora genombrottet innan demensen bar henne in i döden. Morfar dog strax efter. Om ett hjärta kan brista av sorg

så var han ett exempel på det.

Tankarna glider in på Peter. De har varit ett par i åtta år. Kan inte föreställa sig att leva med någon annan. I Jonas kropp är Peter en pulserande blodåder som ger energi och styrka. Tillsammans är de som yin och yang. De känner till varandras skavanker, toppar, dalar och ärr som formats av livet. Peter Henriksson och Jonas Grindö är oskiljaktiga.

Han vaknar upp ur dagdrömmarna och inser att tiden flugit iväg. Det välbekanta klicket av en nyckel hörs i dörrlåset. Det pirrar i magen som om det vore deras första dejt. Spänd inför vad sambon ska tycka om hans arrangemang. I dörröppningen står en bredaxlad man med mörkt skägg och en frisyra som är rakad på sidorna och lockigt längst upp. Han är iklädd en svart figursydd kostym med uppknäppt skjorta och en lösgjord slips. Ser ut som en karaktär i en engelsk agentfilm. Väskan åker ner från axeln, han hänger sin svarta rock på den sedvanliga kroken och tar av sig skorna.

"Välkommen hem, älskling", säger Jonas glatt och kysser honom långtansfullt.

Peter blir överraskad. "Oj, vad är det här?"

"Jag är bara glad över att du är hemma."

"Ska bara byta om."

Peter verkar trött och sliten när han med tunga steg går in i sovrummet. En myskväll är precis vad han behöver. Det måste bli en perfekt kväll. Jonas häller upp vin i Peters glas och fyller på mer i sitt. Peter har snabbt bytt om till en vit t-shirt, som spänner över bröstet, och ett par slitna jeans som han alltid bär hemma.

"Det ser gott ut", säger han artigt och döljer en gäspning i handen.

Jonas skär upp bitar till dem båda och höjer sedan glaset. "Skål, älskling."

Peter äter med glupsk aptit medan Jonas letar efter någonting att säga. Vill inte prata arbete men det är det enda han tänker på. Sångtexterna ekar i huvudet och benen sprattlar

av danssteg. Från datorn i bakgrunden lägger musiken en romantisk slöja av toner.

"Jag åker till Milano på söndag", får Peter ur sig. "Vi ska försöka slå oss in på den italienska marknaden så jag ska träffa några designers och investerare. Beroende på hur det går kan det bli några dagar eller en vecka." Peter slevlar i sig maten, lyfter inte ens blicken. "Du ska ju ändå ner till Blekinge."

Jonas sitter chockat stilla som om han inte riktigt förstår. Han har inte hört ett ord om den italienska marknaden. Hur länge har de varit ifrån varandra egentligen? Inuti kroppen bultar hjärtat, väggarna kommer närmare, syret tar slut och magen knyter sig sakta. Dricker mer för att bli avslappnad. Peter har förstås nämnt det men han har väl inte lyssnat för det har varit så mycket annat att tänka på. Han byter spår.

"Du skulle varit med idag. Alla är så nervösa över hur det ska gå. Och alla låtarna, det kommer bli grymt, men de är supersvåra ibland. Jag har reserverat biljetter till dig, mamma, Niklas och Marcus när vi kör i Hagaparken i augusti. Ni sitter på femte raden."

"Din syrra då?"

"Jag vet inte om de kommer. Du vet, barnen..."

Jonas tystnar och fyller på vin till dem båda och lutar sig sen bakåt i soffan med glaset i handen. Ovanför honom fladdrar ljusen.

"Det ska bli väldigt kul att höra slutresultatet", fortsätter han. "Tjejerna ska göra en rockduett och det kommer bli grymt. Det pratas om att vi killar ska sjunga nåt riktigt smörigt ihop."

"En musikallåt kanske."

"Äsch, om det ska sjungas en smäktande musikalballad då är det väl ändå jag, ensam, som ska göra den."

Peter värjer sig med händerna. "Det var bara en tanke."

"Förlåt, det var inte så jag menade", säger Jonas och smeker hans axel. "Förlåt, jag ska inte prata mer jobb."

Jonas inser att han måste anstränga sig ännu mer om kvällen ska bli sådär perfekt som han tänkt. Sätter ner vinglaset, lutar sig framåt mot sambon och kysser honom hungrigt. Försöker få deras tungor att mötas men det är omöjligt. Utan förvarning knuffar Peter bort honom och reser sig upp.

"Sluta."

"Jag ville bara..."

Peter vänder ryggen till. En kylig spänning smyger sig in i det ombonade hemmet. Jonas sitter stelt kvar i soffan och försöker samla sig för att inte börja gråta förtvivlat. Det är som om luften har gått ur och ballongen är nära att stört dyka rakt ner i havet. Kvällen skulle ju bli perfekt.

"Hur är det?" frågar Jonas svagt.

Peter tar tag i köksbänken som i ett sista krafttag för att hålla sig kvar. Kroppen är spänd och andetagerna är snabba.

"Jag är trött..."

"Men kom och sätt dig här i soffan och vila dig."

"Du förstår inte."

Jonas känner hur tårkanalerna fylls på nytt. Ett av ljusen brinner ut. Som en symbol för att det perfekta inte finns längre. Peter vänder sig om, suckar tungt och ser på Jonas med trötta, röda ögon.

"Det här funkar inte längre. Jag tänker flytta härifrån."

Jonas kramp i magen suger tag, lungorna krymper och kräkreflexerna är beredda. Kroppen förmår inte röra sig.

"Men...varför det?"

"Jag...har träffat en annan."

För en sekund slutar Jonas hjärta slå. Kylan isar från tårna och tar över kroppen. Han stirrar den andre stint i ögonen. Raseriet sköljer över samtidigt som hopplösheten hinner ifatt. Ljudet från glaset som kraschas mot golvet är början på slutet.